

C. J. TUDOR

KREIDELIŲ ŽMO- GUS

STEPHENO KINGO
KNYGU GERBĖJAMS

Alma littera

2016 m.

Pradėsiu nuo pradžios.

Bėda ta, kad kiekvienas mūsų turėjo savo nuomonę, kada tiksliai viskas prasidėjo. Tada, kai Storulis Gavas gimimo dienos proga gavo kibirėlių kreidelių? Tada, kai ėmėme kreida piešti žmogelius ar kai jie ėmė rasti savaimė? Ar nuo to siaubingo nelaimingo atsitikimo? Ar kai buvo rastas pirmas lavonas?

Taigi pradžių begalės. Sakyčiau, kiekviena jų galėjo būti tikroji. Bet iš tikrųjų manau, kad viskas prasidėjo mugės dieną. Tą dieną prisimenu geriausiai. Akivaizdu, kad dėl Valso Šokėjos* Merginos, bet dar ir todėl, kad tą dieną viskas nustojo buvę normalu.

Jeigu mūsų pasaulis būtų suvenyrinis stiklo rutulys, kuriame krinta snaigės, galėtume manyti, kad tą dieną kažkoks nerūpestingas dievas smarkiai jį pakratė ir vėl padėjo atgal. Net putoms ir snaigėms nusėdus, viskas nebebuvo taip, kaip anksčiau. Ne visai taip. Pro stiklą vaizdas gal ir atrodė nepasikeitęs, bet viduje viskas buvo kitaip.

Dar tą dieną aš pirmą kartą pamačiau poną Haloraną, taigi, manau, tokia pradžia būtų nė kiek ne prastesnė už kurią nors kitą.

---

* „Valso šokėja“ (*angl.* Waltzer) – XX a. 4-ajame dešimtmetyje atsiradęs atrakcionas. Tai karuselė, kuri ne tik sukasi ratu, bet ir juda aukštyn žemyn, o sėdynės su keleiviais dar ir sukasi aplink savo ašį. (*Čia ir toliau – vert. past.*)

1986 m.

– Šiandien smarkiai lis, Edi.

Mano tėtis mėgo prognozuoti orus sodriu, autoritetingu kaip televizoriaus pranešėjų balsu. Visados kalbėdavo visiškai įsitikinęs, nors dažniausiai klysdavo.

Pro langą pažvelgiau į kuo giedriausią dangų, tokį skaisčiai mėlyną, kad reikėjo šiek tiek prisimerkti į jį žiūrint.

– Neatrodo, kad smarkiai lis, tėti, – pasakiau kramtydamas sumuštinį su sūriu.

– Todėl, kad nelis, – tarė mama, įėjusi į virtuvę staigiai ir tyliai nelyginant koks nindzių karys. – BBC praneša, kad visas savaitgalis bus karštas ir saulėtas... ir nekalbėk pilna burna, Edi, – pridūrė.

– Hmm... – numykė tėtis kaip visada, kai nesutikdavo su mama, bet nedirždavo pasakyti, kad ji klysta.

Niekas nedirždavo nesutikti su mama. Mama buvo – tiesą sakant, tebėra – ganėtinai baugi. Buvo aukšta, trumpų tamsių plaukų ir rudų akių. Kartais jos trykšdavo džiaugsmu, o kai supykdavo, žaižaruodavo beveik juodos (ir nenorėjai jos pykdyti – šiek tiek panašiai kaip milžino Halko).

Mama buvo gydytoja, bet ne paprasta gydytoja, kuri prišuva žmonėms kojas ir leidžia vaistus nuo ligų. Kartą tėtis man pasakė, kad ji „padeda į bėdą pakliuvusioms moterims“. Jis nesakė, į kokią bėdą, bet ji turėjo būti gana didelė, jeigu tau reikėdavo gydytojo.

Tėtis irgi dirbo, bet iš namų. Jis rašydavo žurnalams ir laikraščiams. Ne visą laiką. Kartais jis skųsdavosi, kad niekas nenori duoti jam jokio darbo, arba karčiai juokdamasis sakydavo: „Tiesiog ši mėnesį – ne mano auditorija, Edi.“

Kai buvau vaikas, man neatrodė, kad jis turi „tinkamą darbą“. Tinkamą tėčiui. Tėtis turėtų vilkėti kostiumą, ryšėti kaklaraištį, ryte išeiti į darbą, o po jo grįžti namo vakariėnės. Mano tėtis išeidavo dirbti į nenaudojamą kambarį su trumparankoviais marškinėliais bei pižama ir sėsdavosi prie kompiuterio kartais nė nesusišukavęs.

Mano tėtis į kitus tėčius ir nepanėšėjo. Nešiojo didelę, tankią barzdą ir ilgus plaukus – šiuos rišdavosi į uodegą. Net žiemą mūvėdavo skylėtus nukirptus džinsus, vilkėdavo išblukusius trumparankovius marškinėlius su senovinių grupių, tokių kaip „Led Zeppelin“ ir „The Who“, pavadinimais. Kartais jis dar ir avėdavo sandalus.

Storulis Gavas pavadino mano tėtį „sušiktu hipiu“. Ko gero, jis buvo teisus. Bet tą kartą palaikiau tai įžeidimu, Gavą pastūmiau, o jis pakėlė mane ir trenkė į žemę. Namu parsvirduliau su keliomis naujomis mėlynėmis ir krūvina nosimi.

Aišku, vėliau mudu susitaikėme. Storulis Gavas kartais elgdavosi kaip tikras šiknius – buvo vienas iš tų apkūnių vaikų, kurie visada būna triukšmingiausi ir labiausiai pasipūtę, kad atgrasintų tikrus mušeikas, bet jis dar buvo vienas geriausių mano draugų ir ištikimiausias bei dosniausias iš mano pažįstamų žmonių.

– Žiūrėk savo draugų, Edi Mansteri, – kartą rimtai pareiškė jis man. – Draugai – tai viskas.

Mane vadino Edžiu Mansteriu, nes mano pavardė buvo Adamsas, kaip „Adamsų šeimynėlėje“. Žinia, berniuko tame seriale vardas buvo Pūgžlys, o Edis Mansteris buvo iš

serialo „Atvyksta Mansteriai“, bet tuo metu tai atrodė prasminga ir, kaip būna su pravardėmis, ji man prilipo.

Edis Mansteris, Storulis Gavas, Metalinis Mikis (šitai pramintas dėl didžiulių dantų kabių), Hopas (Deividas Hopkinsas) ir Nikė – tokia buvo mūsų gauja. Nikė pravardės neturėjo, nes buvo mergaitė, nors iš paskutiniųjų stengėsi atrodyti tokia nesanti: keikdavosi kaip berniukas, karstėsi po medžius kaip berniukas ir galėjo muštis ne ką prasčiau kaip dauguma berniukų. Vis dėlto ji atrodė kaip mergaitė. Išties graži mergaitė, raudonplaukė, blyškios odos, nubarstytos daugybe mažyčių rudų strazdanų. Tik niekada jų nepastebėdavau.

Visi turėjome susitikti tą šeštadienį. Susitikdavome beveik kiekvieną šeštadienį ir eidavome pas kurį nors į namus, žaidimų aikštelę, kartais į mišką. Tačiau šis šeštadienis buvo ypatingas – dėl mugės. Ji kasmet būdavo rengiama parke prie upės. Šįmet mums pirmą kartą buvo leista eiti vieniems, neprižiūrimiems suaugusiojo.

Nekantriai jos laukėme ištisas savaites, nuo tada, kai miestelyje buvo iškabinti plakatai. Mugėje bus elektriniai automobiliukai, kurių vairuotojai stengiasi atsitrenkti vieni į kitus, atrakcionai „Meteoritas“, „Piratų laivas“ ir „Orbita“. Atrodė, kad bus jėga.

– Na, – tariau kuo greičiau baigdamas sumuštinį su sūriu, – pasakiau, kad susitiksiu su kitais prie parko antrą, gerai?

– Eik tik pagrindinėmis gatvėmis, – atsakė mama, – netrumpink kelio, nekalbėk su nepažįstamais.

– Gerai.

Atsistojau nuo kėdės ir pasukau prie durų.

– Ir pasiimk savo diržinę piniginę.

– *Oi, maaaaama!*

– Supsiesi sūpuoklėmis, karuselėse. Tavo piniginė gali iškristi iš kišenės. Taigi pasiimk diržinę piniginę ir nemėgink ginčytis.

Prasižiojau atsikirsti, bet tuoj pat vėl užsičiaupiau. Jutau, kaip kaista skruostai. Baisiausiai nemėgau tos kvailos diržinės piniginės. Jas nešioja stori turistai. Su ja neatrodysiu kietas niekam, ypač Nikei. Bet kai mama šitaip nusiteikusi, ginčytis tikrai neverta.

– Gerai.

Gerai nebuvo, bet mačiau, kad virtuvės laikrodžio rodyklės slenka vis arčiau antros ir man reikėjo išeiti. Užbėgau laiptais, pasičiuopau tą kvailą diržinę piniginę ir įsidėjau į ją savo pinigus – visus 5 svarus. Didžiulį turtą. Tada vėl nuskuodžiau žemyn.

– Iki.

– Linkiu smagiai praleisti laiką.

Nė kiek neabejojau, kad taip ir bus. Švietė saulė, vilkėjau mėgstamais trumparankoviais marškinėliais, avėjau „Converse“ sportbačius. Jau neaiškiai girdėjau mugėje dunksint muziką, užuodžiau mėšainius ir cukraus vatą. Ši diena bus nuostabi.

Man pasirodžius, Storulis Gavas, Hopas ir Metalinis Mikis jau laukė prie vartų.

– Sveikas, Edi Mansteri. Graži diržinė piniginė! – užkriokė Storulis Gavas.

Tirštai išraudau ir parodžiau jam vidurinę pirštą. Hopas ir Metalinis Mikis nusijuokė iš Storulio Gavo sąmojo. Tuomet Hopas – jis visados būdavo maloniausias, be to, mūsų taikdarys, tarė Storuliui Gavui:

– Ji bent jau neatrodo taip gėjiškai kaip tavo šortai, šikniau.

Storulis Gavas išsišiepė, sugriebė šortų klešnes ir sušoko trupą šokį it kokia balerina aukštai kilnodamas storas kojas.

Toks jau buvo tas Storulis Gavas: niekada negalėjai rimtai jo užgauti, nes jam tiesiog buvo nė motais. Bent jau jis stengėsi, kad visi taip manytume.

– Šiaip ar taip, – pasakiau, nes nors Hopas ir nukreipė dėmesį nuo tos piniginės, vis dar maniau, kad ji atrodo kvailai, – aš jos nenešiosiu.

Atsisegiau diržą, nusiėmiau tą kvailą daiktą, išitraukiau iš jos piniginę, įsikišau į šortų kišenę ir apsidairiau. Parką juosė tanki gyvatvorė. Įkišau diržinę piniginę į ją taip, kad jos nepamatytų praeiviai, bet ne taip toli, kad vėliau negalėčiau jos išitraukti.

– Tikrai nori ją čia palikti? – paklausė Hopas.

– Taigi. Kas, jeigu sužinos tavo *mamytė*? – paklausė Metalinis Mikis ta savo kandžia, vangia maniera.

Nors buvo mūsų gaujos narys ir geriausias Storulio Gavo draugas, Metalinis Mikis man niekada labai nepatiko. Jo būdas buvo toks pat šaltas ir šlykštus kaip kabės jo burnoje. Kita vertus, turint galvoje, kas buvo jo brolis, tuo tikriausiai nereikėjo stebėtis.

– Man nuspėjaut, – pamelavau gūžtelėdamas pečiais.

– O kam nenusispėjaut? – nekantriai paklausė Storulis Gavas. – Ar negalim pamiršti tos sušiktos piniginės ir eiti į mugę? Pirmiausia noriu patekti į „Orbitą“.

Metalinis Mikis ir Hopas pradėjo eiti – paprastai darydavome tai, ko norėjo Storulis Gavas. Tikriausiai todėl, kad buvo stambiausias ir gerklingiausias.

– Bet dar neatėjo Nikė, – paprieštaravau.

– Na ir kas? – atsakė Metalinis Mikis. – Ji visuomet vėluoja. Eime, ir tiek. Ji mus susiras.

Mikis buvo teisus. Nikė išties visada vėluodavo. Kita vertus, tai buvo nesąžininga. Mes turėjome laikytis drauge. Mugėje vienam buvo nesaugu, ypač mergaitei.

– Duokim jai dar penkias minutes, – pasiūliau.

– Juokauji?! – sušuko Storulis Gavas stengdamasis kuo geriau – bet iš tikrųjų gana prastai – pamėgdžioti Džoną Makenrojų.*

Storulis Gavas mėgdžiojo daug ką, daugiausia amerikiečius. Visada taip siaubingai, kad mes plyšdavome iš juoko.

Metalinis Mikis nesijuokė taip smarkiai kaip mudu su Hopu. Jam nepatikdavo, jeigu jusdavo, kad gauja eina prieš jį. Šiaip ar taip, tai neturėjo reikšmės, nes tuo metu, kai buvome bebaigią juoktis, išgirdome pažįstamą balsą klausiant:

– Kas čia taip juokinga?

Atsigrėžėme. Nikė įkalne artinosi prie mūsų. Kaip visada ją pamatęs pajutau skrandyje keistą plevenimą. Tarsi staiga būčiau ne juokais išalkęs ir podraug pajutęs šioki toki šleikštulį.

Šiandien raudoni jos plaukai buvo palaidi ir susiraizgę krito beveik iki džinsinių šortų apačios. Vilkėjo geltoną berankovę palaidinukę. Jos apykaklė buvo puošta mažomis mėlynomis gėlytėmis. Pastebėjau ant kaklo žvilgant sidabrą – kryželį su grandinėle. Ant nugaros buvo užsimetusi didelį, iš pažiūros sunkų maišinio audeklo krepšį.

– Vėluoji, – tarė Metalinis Mikis. – Mes tavęs laukėme.

Tarsi ši mintis būtų atėjusi jam.

– Kas krepšyje? – paklausė Hopas.

– Tėtis nori, kad išdalyčiau šitą mėšlą mugėje.

Ji ištraukė iš maišo lapelį ir atkišo mums.

Ateikite į Šv. Tomo bažnyčią ir pašlovinkite Viešpatį. Didesnio malonumo nesate patyrę!

Nikės tėtis buvo mūsų miestelio bažnyčios vikaras. Bažnyčioje niekada nebuvau, – mano mama ir tėtis ten neidavo, –

---

* John McEnroe (g. 1959) – garsus amerikiečių tenisininkas, 1977 m. pripažintas geriausiu pasaulyje.

bet matydavau jį miestelyje. Jis nešiojo nedidelius apskritus akinius, o plikas jo viršugalvis buvo nusėtas strazdanų kaip ir Nikės nosis. Jis visada šypsojosi ir pasilabindavo, bet man kėlė šioki toki šiuropą.

– Krūva *dvokiančių* nesąmonių, brolau, – tarė Storulis Gavas.

„Dvokiančios“ arba „sušiktos nesąmonės“ buvo dar vienas Storulio Gavo mėgstamas posakis, paprastai lydimas kreipinio „brolau“, kažkodėl tariamo labai aristokratiškai.

– Tu juk nesiruoši to daryti, tiesa? – paklausiau staiga įsivaizduodamas, kaip visa diena nueina perniek pėdinant šalia Nikės, kol ji dalys savo lapelius.

Ji pašnairavo į mane. Prisiminiau savo mamą.

– Žinoma, nesiruošiu, gudruti, – atsakė ji. – Mes tik keletą paimsim, išmėtysim, tarsi žmonės būtų jų atsikratę, o kitus sukišime į šiukšliadėžę.

Visi išsišiepėme. Kas gali būti geriau, kaip daryti ką nors, ko nederėtų, ir pergudrauti suaugusįjį.

Mes išmėtėme lapelių, atsikratėme krepšio ir ėmėme linksintis. Išbandėme „Orbitą“ (šis atrakcionas išties buvo jėga), akumulatorinius automobiliukus – jais važinėjantis Storulis Gavas taip trenkėsi į mane, kad išgirdau, kaip trekšteli stuburas, „Kosmines raketas“ (pernai ganėtinai įdomus, bet šįmet nuobodokas atrakcionas), spiralinę šliuožyklą aplink bokštą, „Meteoritą“ ir „Piratų laivą“.

Pavalgėme dešrainių, Storulis Gavas su Nike bandė gaudyti antį* ir savo kailiu patyrė, kad ne kiekvienas prizas yra tavo geidžiamas, todėl nuėjo nuo baseinėlio juokdamiesi ir

---

* Atrakciono esmė tokia: baseinėlyje plaukioja guminės antys su geležiniais žiedais ant galvų. Viena kita turi ženklą papilvėje. Žaidėjų užduotis – lazda su kabliu gale sugauti kuo daugiau tokių paženklintų ančių.

mėtydami vienas į kitą savo šūdinus pliušinius žaisliukus.

Tuo metu diena jau ėjo vakarop. Jaudulys ir adrenalinas ėmė slūgti, vis aiškiau ėmiau suprasti, kad pinigų man teliško dar dviem ar trimis atrakcionams.

Įkišau ranką į kišenę norėdamas išsitraukti piniginę. Man širdis nusirito į kulnus: piniginės nebuvo.

– Velnias!

– Kas? – paklausė Hopas.

– Pamečiau piniginę.

– Esi tikras?

– Velniai rautų, aišku, tikras.

Dėl viso pikto patikrinau antrą kišenę. Irgi tuščia. Šūdas!

– Kur paskutinį kartą ją turėjai? – paklausė Nikė.

Mėginau galvoti. Žinojau, kad tebeturėjau ją po paskutinio atrakciono, nes patikrinau. Be to, paskui pirkome dešrainius. Ančių negaudžiau, vadinasi...

– Prie dešrainių prekystalio.

Dešrainių prekystalis buvo kitame mugės pakraštyje, priešingoje pusėje nuo „Orbitos“ ir „Meteorito“.

– Šūdas! – pakartojau.

– Eime paieškoti, – pasiūlė Hopas.

– Kokia prasmė? – paklausė Metalinis Mikis. – Kas nors jau bus ją radęs.

– Galėčiau paskolinti tau pinigų, – tarė Storulis Gavas, – bet man pačiam nedaug liko.

Beveik neabejojau, kad jis meluoja. Storulis Gavas visada turėdavo daugiau pinigų negu kuris nors kitas iš mūsų. Taip pat kaip visada turėdavo geriausių žaislų ir naujausią, labiausiai žvilgantį dviratį. Jo tėvui priklausė viena iš miestelio aludžių „Bulius“, o motina prekiaavo „Avon“ kosmetika. Storulio Gavo pasiūlymas buvo dosnus, bet aš taip pat žinojau, kad jis nori nueiti dar į kelis atrakcionus.

Papurčiau galvą.

– Ačiū. Viskas gerai.

Viskas gerai nebuvo. Jutau, kaip ašaros graužia akis. Ne vien dėl pamestų pinigų. Dėl to, kad jaučiausi kvailai, dėl to, kad diena buvo sugadinta. Nes mama supyks ir pareikš: „Ar aš tau nesakiau?“

– Jūs eikite, – tariau. – Aš grįšiu ir paieškosiu. Nėr prasmės mums visiems gaišti laiką.

– Šaunu, – atsakė Metalinis Mikis. – Eime.

Jie visi nukėblino šalin. Mačiau, kad jie pajuto palengvėjimą: ne jie pametė pinigus, ne jiems diena visiškai sugadinta. Nupėdinau į kitą mugės pusę, link dešrainių prekystalio. Jis buvo tiesiai priešais „Valso šokėją“, tad pasirinkau ją kaip orientyrą. Tos senoviškos karuselės nepastebėti negalėjai – buvo pačiame mugės aikštės viduryje.

Iškraipyta senovinių garsiakalbių plyšojo muzika. Žybsėjo daugiaspalvės švieselės, spiegė vis greičiau ant besisukančios medinės karuselės sėdynių susėdę mugės lankytojai.

Prie jos artindamasis, ėmiau žiūrėti po kojomis, pėdinau atsargiau, dairiausi po žemę. Šiukšlės, dešrainių popierėliai, piniginės – nė kvapo. Žinoma. Metalinis Mikis buvo teisus. Kas nors jau bus ją paėmęs ir pasisavinęs mano pinigus.

Atsidusau ir pakėliau akis. Pirmiausia pastebėjau Blyškiaveidį. Aišku, tai nebuvo jo vardas. Vėliau sužinojau, kad jis – ponas Haloranas, naujasis mūsų mokytojas.

Nepastebėti Blyškiaveidžio vargu ar galėjai. Pradėkime nuo to, kad buvo labai aukštas ir liesas. Vilkėjo nuskalbtais džinsais, duksliais baltais marškiniiais, ant galvos buvo užsidėjęs didelę šiaudinę skrybėlę. Panėšėjo į tą sukriošusį aštuntojo dešimtmečio dainininką, kuris patiko mano mamai – Deividą Bovį*.

Blyškiaveidis stovėjo prie dešrainių prekystalio, pro šiaurdelį gėrė tirštą kokteilį ir žiūrėjo į „Valso šokėją“. Pamaniau, kad žiūri į ją.

Pasekiau jo žvilgsnį ir tada pamačiau merginą. Vis dar siutau dėl savo piniginės, bet buvau dvylikametis berniukas, kuriam ką tik pradėjo siausti hormonai. Ne visas naktis praleisdavau skaitydamas komiksus žibintuvėlio šviesoje palindęs po patalais.

Mergina stovėjo su šviesiaplauke drauge, ją miglotai prisimčiau matęs miestelyje (jos tėtis buvo policininkas ar panašiai), bet tuoj pat mečiau ją iš galvos. Liūdna, bet grožis, tikras grožis, bemat užtemdo viską ir visus aplinkui. Šviesiaplaukė Draugė buvo daili, bet Valso Šokėjos Mergina – kaip mintyse visados ją vadinsiu net sužinojęs jos vardą – buvo tikra gražuolė. Aukšta, liekna, ilgų tamsių plaukų ir dar ilgesnių kojų, tokių glotnių ir rudų, kad žvilgėjo saulėje. Segėjo trumpu parauktu sijonu ir vilkėjo dukšlią liemenę su užrašu „Atsipalaiduok“, iškeverzotu ant akį režiančios žalios liemenės krūtinės. Plaukus buvo susikišusi už vienos ausies; saulėje tviskėjo auksinis žiedo pavidalo auskaras.

Truputį gėda prisipažinti: iš pradžių beveik nepastebėjau jos veido, bet jai pasisukus pasikalbėti su Šviesiaplauke Drauge nenusivyliau. Jis buvo toks gražus, su putliomis lūpomis ir įkypomis akimis, kad man suskaudo širdį.

Ir tada jis dingo.

Vieną akimirką mačiau ją, jos veidą, o kitą pasigirdo kurtinantį garsą, tarsi žemės gelmėse būtų sustaugęs koks didžiulis žvėris. Vėliau sužinojau, kad garsą išleido trūkęs žiedas ant senutės „Valso šokėjos“ ašies, neatlaikęs per ilgą eksploatacijos ir per menkos priežiūros. Pamačiau sidabro žybsnį, ir pusė jos veido buvo nurėžta – liko tik žiojinti kremzlių, kaulų ir kraujo masė. Kraujas pasipylė upeliu.

Po sekundės dalies, man net nespėjus prasizioti ir suklykti, pro šalį pralėkė kažkoks milžiniškas purpurinis ir juodas daiktas. Pasigirdo kurtinantis trenksmas – atsilaisvinęs „Valso šokėjos“ vežimėlis trenkėsi į dešrainių prekystalį sukeldamas metalo ir medžio šipulių krušą, paskui daugiau riksmų ir klyksmų – žmonės metėsi į šalį. Pajutau, kad mane kažkas stumia ir parverčia ant žemės.

Ant manęs užgriuvo kiti. Kažkas užmynė man riešą, į galvą trenkė kelis, batas spyrė į šonkaulius. Suspigau, bet man pavyko susiriesti ir persiversti. Tada suklikau dar kartą: šalia gulėjo Valso Šokėjos Mergina. Laimė, plaukai buvo užkritę jai ant veido, bet pažinau trumparankovius marškinėlius ir ryškią liemenę, nors abu buvo permirkę krauju. Kraujas tekėjo ir jos koja. Antras aštrus metalo gabalas kiaurai perrėžė kaulą kiek žemiau kelio. Blauzda vos laikėsi, kabojo vien ant sausgyslių.

Pradėjau ropštis šalin – ji akivaizdžiai buvo negyva. Niekuo negalėjau padėti. Tada ji ištiesė ranką ir sugriebė manąją.

Ji pakreipė į mane kruviną, sumaitotą veidą. Kažkur šitoje didžiulėje raudonoje dėmėje į mane spoksojo viena ruda akis, kita geibiai gulėjo ant sužaloto skruosto.

– Padėk man, – sušvogždė ji. – Padėk!

Man norėjosi bėgti. Norėjosi klykti, verkti ir vemti – visko iškart. Gal ir būčiau padaręs visus tris dalykus, jei kita didelė tvirta ranka nebūtų suėmusi man už peties ir tylus balsas nebūtų pasakęs:

– Viskas gerai. Žinau, tu išsigandęs, bet noriu, kad labai įdėmiai mane išklausytum ir darytum taip, kaip sakau.

Pasisukau. Blyškiaveidis iš viršaus žiūrėjo į mane. Tik dabar suvokiau, kad jo veidas po skrybėle plačiais kraštais bemaž toks pat baltas kaip jo marškiniai. Net akys buvo

blausiai, permatomai pilkos. Jis panėšėjo į vaiduoklį ar vampyrą – kitokiomis aplinkybėmis tikriausiai būčiau jo pabūgęs, bet dabar jis buvo suaugusysis ir man tokio reikėjo, kad pasakytų, ką daryti.

– Kuo tu vardu? – paklausė jis.

– Ed-Edis.

– Gerai, Edi. Tu sužeistas?

Papurčiau galvą.

– Gerai, bet ši panelė sužeista, taigi turim jai padėti, aišku? Linktelėjau.

– Man reikia, kad padarytum štai ką – laikytum jos koją, ir laikytum stipriai, labai stipriai.

Jis paėmė mano delnus ir suėmė jais merginos koją. Ji buvo karšta ir gliuti nuo kraujo.

– Supratai?

Vėl linktelėjau. Liežuviu jutau baimę – karčią, su metalo prieskoniu. Jutau, kaip kraujas sunkiasi tarp pirštų, nors laikiau iš visų jėgų...

Tolumoje, kur kas toliau negu iš tikrųjų sklido garsai, girdėjau trinksint muziką ir linksmus šauksmus. Mergina nustojo klykti. Dabar ji gulėjo nejudėdama ir be garso, tik tyliai šnupuodama, bet ir šie garsai jau slopo.

– Edi, turi susikaupti, aišku?

– Gerai.

Žiūrėjau į Blyškiaveidį. Jis išsivėrė džinsų diržą. Šis buvo ilgas, per ilgas liesam jo juosmeniui, todėl jame buvo išmušta papildomai skylių, kad jį sumažintų. Neįtikėtina, kokius keistus dalykus pastebi bjauriausiomis akimirkomis. Dar pastebėjau, kad nusimovė Valso Šokėjos Merginos batelis. Plastikinis, pusiau permatomas, rožinis ir žvilgantis. Ir man dingtelėjo, kad veikiausiai jo nebeprireiks, nes koja vos ne perpjauta pusiau.

– Tu dar girdi mane, Edi?

– Taip.

– Gerai. Beveik baigiau. Tau puikiai sekasi, Edi.

Blyškiaveidis paėmė diržą, apsuko jį merginai aplink šlaunį ir užveržė – smarkiai, labai smarkiai. Vyras buvo stipresnis, negu atrodė. Beveik tuoj pat pajutau, kad kraujas trykšta silpniau.

Jis pažiūrėjo į mane ir linktelėjo.

– Gali paleisti. Aš užveržiau.

Patraukiau rankas. Dabar, atslūgus įtampai, jos ėmė drebėti. Aplėbiau save ir susikišau delnus po pažastimis.

– Ji pasveiks?

– Nežinau. Tikėkimės, medikams pavyks išgelbėti jai koją.

– O kaip bus su jos veidu?

Jis pažiūrėjo į mane ir kažkas tose blyškiose pilkose akyse mane privertė nutilti.

– Ar anksčiau esi žiūrėjęs jai į veidą, Edi?

Prasižiojau, bet nesumojau, ką sakyti, ir nesupratau, kodėl jo balsas nebe toks draugiškas.

Tada jis vėl nusuko akis ir tyliai tarė:

– Ji liks gyva. Tai svarbiausia.

Tuo metu danguje garsiai nugriaudėjo perkūnija ir iškrito pirmi lietaus lašai.

Bene pirmą kartą suvokiau, kaip padėtis gali akimirksniu pasikeisti. Visa, ką laikome savaime suprantamais dalykais, gali bemat subyrėti į šipulius. Gal todėl ją paėmiau. Kad turėčiau ko laikytis įsikibęs. Kad jai būtų saugu. Bent jau šitaip sakiau pats sau.

Bet, kaip ir dauguma dalykų, kuriuos sakome sau, tikriausiai tai tebuvo krūva dvokiančių nesąmonių.

Vietos laikraštis pavadino mus didvyriais. Reporteriai nusi-
vežė poną Haloraną ir mane į parką ir mus nufotografavo.

Neįtikima, bet du žmonės iš atitrūkusio „Valso šokėjos“ vežimėlio patyrė tik kaulų lūžius, įdrėskimus ir mėlynės. Keletui šalia buvusių žmonių buvo prakirstos gilios žaizdos ir jas teko susiūti, dar keli patyrė kaulų ir šonkaulių lūžius, kai paniškai bėgo iš parko.

Išgyveno net Valso Šokėjos Mergina (iš tikrųjų jos vardas buvo Elisa). Gydytojams pavyko prisiūti jai koją ir kažkaip išgelbėti akį. Laikraščiai pavadino tai stebuklu. Apie likusią veido dalį jie šito negalėjo pasakyti.

Pamažėle, kaip būna su visomis dramomis ir tragedijomis, susidomėjimas tuo įvykiu ėmė blėsti. Storulis Gavas nustojo laidęs prasto skonio juokelius (daugiausia apie gyvenimą be kojų) ir net Metaliniam Mikiui nusibodo vadinti mane Superberniuku bei klausinėti, kur palikau savo skraistę. Žmonės susidomėjo kitomis naujienomis ir paskalomis. Greitkelyje A36 įvyko avarija, žuvo vieno moksleivio pusbrolis; paskui pastojo vienuoliktokė Merė Bišop. Taigi gyvenimas, nenuostabu, tęsėsi.

Man buvo nė motais, kad įvykis parke užsimiršo – man jis šiek tiek pabodo. Be to, nebuvo iš tų vaikų, kuriems patinka būti dėmesio centre. Kita vertus, kuo mažiau apie tai kalbėdavau, tuo rečiau tekdavo įsivaizduoti Valso Šokėjos Merginą sumaitotu veidu. Košmarai ėmė nykti. Rečiau ėmiau slapčia lankytis skalbykloje su purvinomis paklodėmis.

Mama porą kartų paklausė, ar noriu aplankyti Valso Šokėjos Merginą ligoninėje. Atsisakiau. Nenorėjau pamatyti jos dar kartą. Nenorėjau žiūrėti į sumaitotą jos veidą. Nenorėjau, kad tos rudos akys kaltinamai į mane spokсотų. *Žinau, kad ruošėsi pabėgti, Edi. Jeigu ponas Haloranas nebūtų tavęs sulaukęs, būtum palikęs mane ten mirti.*

Manau, ponas Haloranas lankė Elisą ligoninėje. Dažnai. Manau, laiko jis turėjo. Mokyti mūsų mokykloje jis turėjo

pradėti tik rugsėjį. Matyt, nusprendė keltis į išsinuomotą namelį keliais mėnesiais anksčiau, kad galėtų pirma įsikurti miestelyje.

Nusprendžiau, kad jis gerai sumanė. Visi gavo galimybę nuolatos matyti jį netoliese ir gavo atsakymus į visus klausimus prieš jam įžengiant į klasę.

Kas negerai su jo oda? Jis – albinosas, kantriai aiškino suaugusieji. Tai reiškė, kad jam trūko to, kas vadinama pigmentu, nuo kurio daugumos žmonių oda yra normaliai rausva ar ruda. O jo akys? Tas pats – joms tiesiog stinga pigmento. Vadinasi, jis ne apsigimėlis, pabaisa ar vaiduoklis? Ne. Tiesiog normalus žmogus su sveikatos sutrikimu.

Jie klydo. Poną Haloraną galėjai pavadinti daug kaip, bet tik ne normaliu.